

Sygn. akt VIII U 577/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy H. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 21 lutego 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje H. L. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od dnia 27 grudnia 2012r.

/na oryginale właściwy podpis/

Artykuł I. UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy H. L. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 8 lat, 8 miesięcy i 20 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca H. L. domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wskazując, iż przepracował ponad 15 lat w warunkach szczególnych. Wnioskodawca podniósł, iż domaga się zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 02 sierpnia 1976 r. do 31 lipca 1977 r. w R. S. P. „w S., od 11 lutego 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r. oraz od 01 sierpnia 1983 r. do 20 sierpnia 1988 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K., od dnia 12 lutego 1968 r. do dnia 12 lutego 1971 r. (uczeń w zawodzie dmuchacza szkła), a następnie do dnia 7 stycznia 1972 r. w zakładzie (...), od 21 września 1972 r. do 31 lipca 1976 r. w (...) w P. Zajezdnia (...), od 01 września 1977 r. do 31 grudnia 1978 r. oraz od 01 kwietnia 1979 r. do 30 kwietnia 1979 r. w zakładzie (...) i s-ka, od 27 czerwca 1979 r. do 29 lutego 1980 r. w zakładzie (...) w S. A. J..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. L., ur. (...), w dniu 07 lutego 2013 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostaje w stosunku pracy.

W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił 29 lat, 4 miesiące i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 8 lat, 8 miesięcy i 20 dni pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy od 02 sierpnia 1976 r. do 31 lipca 1977 r., od 01 kwietnia 1980 r. do 09 listopada 1981 r., od 11 lutego 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r. oraz od 01 sierpnia 1983 r. do 20 sierpnia 1988 r. (z wyszczególnieniem okresów urlopów bezpłatnych), od 12 lutego 1968 r. do 07 stycznia 1972 r., od 21 września 1972 r. do 31 lipca 1976 r. (z wyszczególnieniem okresów urlopów bezpłatnych), od 01 września 1977 r. do 31 grudnia 1978 r., od 01 kwietnia 1979 r. do 30 kwietnia 1979 r., od 27 czerwca 1979 r. do 29 lutego 1980 r. Ponadto organ rentowy wskazał, iż w okresie od 12 lutego 1968 r. do 12 lutego 1971 r. ubezpieczony nie był pracownikiem w rozumieniu przepisów kodeksu pracy, tylko uczniem zatrudnionym na podstawie umowy o naukę zawodu.

Decyzją z dnia 21 lutego 2013 roku organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach (niesporne).

W okresie od 02 sierpnia 1976 r. do 31 lipca 1977 r. wnioskodawca był zatrudniony w R. S. P. „Radunia” w S. na stanowisku operatora koparki. Otrzymywał wynagrodzenie obliczane według dniówek obrachunkowych. W okresie od 01 kwietnia 1980 r. do 09 listopada 1981 r. był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w S. K. R. w S., początkowo w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – operatora spychacza, koparki. Obsługiwał 5 tonowy samochód typu Gaz. Od listopada 1980 r. ubezpieczony, dostał angaż na stanowisko kierowcy Żuka (dowód: świadectwo pracy z dnia 19.06.2012 r., umowa o pracę karty rozliczeniowe – akta osobowe – k.31, koperta, kserokopia świadectwa pracy z dnia 09.11.1981 r. – k.10 plik Kp-1 akt ZUS, umowa o pracę, zakres obowiązków, wniosek, angaże - akta osobowe - k.45, koperta, świadectwo pracy z dnia 13.08.1977 r. – k.13 plik II akt ZUS, zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta, zeznania świadka M. P. - protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta).

W okresie od 11 lutego 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r. oraz od 01 sierpnia 1983 r. do 20 sierpnia 1988 r. (z uwzględnieniem okresów urlopów bezpłatnych) wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w K.. Do 06 grudnia 1984 r. w pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – operatora koparki. Od 07 grudnia 1984 r. z uwagi na stan zdrowia, który uniemożliwiał mu dalsze zatrudnienie na stanowisku operatora koparki, pracował na stanowisku kierowcy samochodu osobowego Nysa (dowód: świadectwo pracy z dnia 20.08.1989 r. – k.21 plik II akt ZUS, zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD zeznania świadka M. P. - protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta, angaże, aneksy do umowy, umowy-zlecenia – akta osobowe – k.29, koperta).

W okresie od 12 lutego 1968 r. do 07 stycznia 1972 r. wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w zakładzie (...) w K. , początkowo od 12 lutego 1968 r. do 11 lutego 1971 r. jako uczeń w zawodzie dmuchacza szkła, następnie zaś od 12 lutego 1971 r. do 07 stycznia 1972 r. na stanowisku dmuchacza szkła. Jako uczeń dmuchacza, wnioskodawca pracował pod nadzorem hutnika. Uczeń wykonywał mniej czynności niż pracownik. Naukę rozpoczynał od dmuchania baniek. Okres nauki kończył się egzaminem czeladniczym. W zespole dmuchaczy szkła w hucie, razem z wnioskodawcą pracowało 6 pracowników. Pracowano po 8 godzin. Pracownicy wydmuchiwali ręcznie kryształ z szkła ołowiowego. Kształtowali bańki, kładli je na wieszakach, wkładali do pieca hartowniczego.

W okresie od 10 sierpnia 1972 r. do 02 września 1972 r. wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Hucie (...) "I." w S. na stanowisku ręcznego formowacza wyrobów szklanych. Praca odbywała się na czterech zmianach. W zakładzie dmuchano szkło sodowe.

W okresie od 01 września 1977 r. do 30 kwietnia 1979 wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w zakładzie (...) i s-ka na stanowisku dmuchacza szkła.

W okresie od 27 czerwca 1978 r. do 29 lutego 1980 r. wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w zakładzie (...) w charakterze dmuchacza szkła.

W obu powyższych zakładach wnioskodawca wydmuchiwał ręcznie krysztály ze szkła (dowód: świadectwo pracy z dnia 25.08.1988 r. – k.15 plik II akt ZUS, świadectwo pracy z dnia 25.08.1988 r. – k.15 plik II akt ZUS, świadectwo pracy z dnia 29.02.1980 r. – k.17 plik II akt ZUS, świadectwo pracy z dnia 02.09.1972 r., karta obiegowa, karta ewidencji – akta osobowe –k.33 koperta, zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta, zeznania świadków Z. T., S. K. (1), E. F., S. K. (2)- protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta).

W okresie od 21 września 1972 roku do 31 lipca 1976 roku wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w Przedsiębiorstwie (...) w P., w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W skład przedsiębiorstwa wchodziły samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Przez pierwsze 2 miesiące wnioskodawca pracował jako pomocnik operatora koparki, później zaś, po zrobieniu uprawnień, na stanowisku operatora koparki. Wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony – koparką liniową, przedsiębierną, współbierną, hakową. Przewoził ziemię, robił wykopy budowlane, oczyszczał szamba, zimą pracował przy odśnieżaniu.

W okresie od 12 listopada 1981 roku do 10 lutego 1982 roku wnioskodawca był zatrudniony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierowcy. W powyższym okresie wnioskodawca pracował w charakterze kierowcy wozu ciężarowego, wywrotki. Nie był to samochód ciężarowy o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (dowód: świadectwo pracy z dnia 20.07.1976 r. – k.12 plik II akt ZUS, kserokopia świadectwa pracy z dnia 10.02.1982 r. – k.11 plik Kp-1 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony – protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta, zeznania świadków J. S., W. R. - protokół z dnia 13 sierpnia 2013 r. płyta CD – k. 107 koperta, kartoteki zarobkowe – k.70).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, w tym akt ubezpieczeniowych, akt osobowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków Z. T., S. K. (1), J. S., W. R., E. F., S. K. (2), M. P. oraz zeznaniom wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony jako spójnym, zgodnym, wzajemnie się uzupełniającym oraz zgodnym z logiką i zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy H. L. należało uwzględnić.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo ubezpieczonego do emerytury określonej w przepisie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009, Nr 535 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet, okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet, nie przystąpili

do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony swoje prawo do emerytury w obniżonym do 60 lat wieku emerytalnym wiąże z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, a zatem stosownie do art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wymagany jest, aby wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), t.j. pracy wymienionej w wykazie A tegoż rozporządzenia.

Wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (**§ 2 ust. 2**).

Trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem, w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony ukończył 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat oraz nie jest członkiem OFE. Bezspornie zatem, ubezpieczony, poza 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych przebyłym do dnia 1 stycznia 1999 roku, spełnia wszystkie pozostałe wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej warunki do przyznania dochodzonego świadczenia.

Wobec powyższego, przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach mogą zostać uznane okresy zatrudnienia ubezpieczonego od 02 sierpnia 1976 r. do 31 lipca 1977 r., od 12 lutego 1968 r. do 07 stycznia 1972 r., od 21 września 1972 r. do 31 lipca 1976 r. (z wyszczególnieniem okresów urlopów bezpłatnych), od 01 września 1977 r. do 31 grudnia 1978 r., od 01 kwietnia 1979 r. do 30 kwietnia 1979 r., od 27 czerwca 1979 r. do 29 lutego 1980 r., od 01 kwietnia 1980 r. do 09 listopada 1981 r., od 11 lutego 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r. oraz od 01 sierpnia 1983 r. do 20 sierpnia 1988 r. (z wyszczególnieniem okresów urlopów bezpłatnych).

Sąd uznał zatem za zasadne ustalić charakter pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ze wskazaniem stanowiska pracy określonego w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Jak zauważył Sąd Najwyższy - określanie dla celów emerytalnych stanowisk pracy jako „pracy wykonywanej w szczególnych warunkach” w rozumieniu wykazów stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie należy do kompetencji pracodawcy (vide: wyrok z dnia 22 czerwca 2005r., sygn. akt I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90).

Sąd w związku z tym przeprowadził na tę okoliczność postępowanie dowodowe z dokumentów z akt ubezpieczeniowych, akt osobowych oraz z zeznań świadków i wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony.

W sądowym postępowaniu odwoławczym, jak już wskazano, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, Lex Polonica, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, Lex Polonica). Powtórzyć należy, iż decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożone świadectwo pracy w szczególnych warunkach, określające stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. Należało zatem oprzeć się z jednej strony na zachowanej dokumentacji pracowniczej, a z drugiej na dowodach w postaci zeznań świadków i wnioskodawcy.

Fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresach od 12 lutego 1971 r. do 07 stycznia 1972 r. w zakładzie (...) w K. na stanowisku dmuchacza szkła, od 10 sierpnia 1972 r. do 02 września 1972 r. w Hucie (...) "I." w S. na stanowisku ręcznego formowacza wyrobów szklanych, od 01 września 1977 r. do 30 kwietnia 1979 r. w zakładzie (...) i s-ka, od 27 czerwca 1978 r. do 29 lutego 1980 r. w zakładzie (...) na stanowisku dmuchacza szkła, 01 kwietnia 1980 r. do 31 października 1980 r. w Spółdzielni Kółek Rolniczych w S., od 11 lutego 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r. oraz od 01 sierpnia 1983 r. do 06 grudnia 1984 r. (z wyszczególnieniem okresów urlopów bezpłatnych), w Przedsiębiorstwie (...) w K., od 21 listopada 1972 roku do 31 lipca 1976 r. w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Fakt pracy w warunkach szczególnych niewątpliwie potwierdziły zeznania świadków Z. T., S. K. (1), J. S., W. R., E. F., S. K. (2), M. P. – współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia – którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w ww. okresach jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony oraz zajmował się formowaniem wyrobów szklanych ręcznie. Zdaniem Sądu, przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z nim w tych samych okresach, w tych samych zakładach pracy. Zatem przesłuchani świadkowie są najlepiej zorientowani co do charakteru i specyfiki pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by kwestionować ich wiarygodność w zakresie ustaleń dotyczących charakteru pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Sąd zważył, iż w dokumentacji pracowniczej figurują różne nazwy stanowisk pracy ubezpieczonego. Jednakże, jak już zostało wskazane i co należy podkreślić, o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. Charakter wykonywanych przez ubezpieczonego czynności w spornych okresach został ustalony na podstawie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, zgodnych z zeznaniami wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony.

W związku z powyższym, wskazać należy, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego w spornych ww. okresach wyraźnie wskazuje, iż była to praca w warunkach szczególnych.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że w okresach od 01 kwietnia 1980 r. do 31 października 1980 r., od 11 lutego 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r. oraz od 01 sierpnia 1983 r. do 06 grudnia 1984 r., od 21 listopada 1972 roku do 31 lipca 1976 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a więc wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 cytowanego rozporządzenia, tj. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony., w okresach zaś od 12 lutego 1971 r. do 07 stycznia 1972 r., od 10 sierpnia 1972 r. do 02 września 1972 r., od 01 września 1977 r. do 30 kwietnia 1979 r., od 27 czerwca 1978 r. do 29 lutego 1980 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienioną w Wykazie A, dziale XIII. „W zespołach formujących szkło”, pod poz. 3 „formowanie wyrobów szklanych” oraz wymienioną w załączniku Nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca

1987 r w sprawie pracy wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MPChIL Nr 4 z 1987 roku): w dziale XIII. pod poz. 3, w pkt 3 na stanowisku hutnik-formowacz wyrobów szklanych ręcznie.

Uwzględnienie powyższych spornych okresów wskazuje, iż staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 cytowanego rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie jest członkiem OFE, a także, po uwzględnieniu przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych spornych okresów zatrudnienia, spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Na marginesie jedynie, wobec uznania, iż ww. sporne okresy pracy są wystarczające do przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach wskazać należy, iż Sąd nie uznał jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy ubezpieczonego od 12 lutego 1968 r. do 11 lutego 1971 r. jako uczeń w zawodzie dmuchacza szkła. Sąd zważył, iż brak dostatecznych podstaw do uznania, iż także jako uczeń, do dnia podjęcia pracy już jako dmuchacz szkła a więc do dnia 12 lutego 1971 r., ubezpieczony wykonywał pracę dmuchacza w pełnym wymiarze czasu pracy. Niewątpliwie nauka zawodu wiązała się z pewnym ograniczeniem jego czynności zawodowych, przynajmniej w początkowym jej okresie. W ocenie Sądu jest możliwym, iż także w tym okresie ubezpieczony rozpoczął wykonywanie pracy dmuchacza szkła stale i w pełnym wymiarze, jednakże brak podstaw do precyzyjnego ustalenia z jakim momentem to nastąpiło.

Odnosnie zaś okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 02 sierpnia 1976 roku do 31 lipca 1977 roku, rozważeniu podlegało, czy ubezpieczony był członkiem R. S. P. „, w S. i z tego tytułu nie pozostawał w wymaganym stosunku pracy. Przeprowadzając postępowanie dowodowe, Sąd Okręgowy ustalił, iż zatrudniony na stanowisku operatora koparki wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie obliczane według dniówek obrachunkowych, tak jak członek rolniczej spółdzielni, pomimo tego, iż jak podnosił na rozprawie, nie podpisał deklaracji członkowskiej. Wskazać należy, iż Sąd nie uznał także jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy ubezpieczonego od 21 września 1972 roku do 20 listopada 1972 r., kiedy to jak wskazał sam wnioskodawca zanim nie zdobył uprawnień, pracował jako pomocnik operatora koparki. Sąd zważył, iż tak jak w przypadku ucznia, praca ta wiązała się z pewnymi ograniczeniami i nie była pracą o jakiej mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 cytowanego rozporządzenia.

Sąd nie znalazł również podstaw dla uznania za okres pracy w szczególnych warunkach okresów pracy ubezpieczonego od 01 listopada 1980 r. do 09 listopada 1981 r. na stanowisku kierowcy Żuka, od 12 listopada 1981 roku do 10 lutego 1982 r. na stanowisku kierowcy wozu ciężarowego, wywrotki oraz od 07 grudnia 1984 r. do 20 sierpnia 1988 r. na stanowisku kierowcy samochodu osobowego Nysa. W toku niniejszego postępowania, wnioskodawca sam przyznał, iż nie były to stanowiska wymienione w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 cytowanego rozporządzenia.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 27 grudnia 2012 r.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska